

רת גושאת את השם נבטיס, ולפי הח' איחוד הקבוצות והקיבוצים העברה נוץ אלומת.

הכשרה החדשה, שמנתה אז כ־60 איש, ה' במספר חבריה על מספר חברי הקי' — שמנה כ־50 איש בלבד. ב־1953 זה ההכשרה כגרעין לנח"ל, ולאחר פת אימונים קצרה חזרו חבריה לקי' במיסגרת שרות לא תשלום, והתקבלו קטיבית כחברי קיבוץ. מצבו של קיבוץ זה מבחינה חברתית וכלכלית גם יחד היה אז כבי טוב, ועל החברים הצעירי' ה' טלו מיד משימת משקיות למעלה חס'. חלק מחברי הקיבוץ הוותיקים, ש' חו את תפקידיהם בידיהם הבלתי מנר' ו של חבריהם הצעירים, עבר לעבוד כ' יחי הקיבוץ במסודות התנועה בעיר. נב זה לא היה מנוס מכישלונות משקיים. יר גרם להתמרמרות בקרב החברים הצ' ים.

עזיבה פיתאומית. המיטטר החכ' הפנימי, בשתי חברות הנוער ולאחר הבכשרה, היה חמור ביותר. מיטטר התבטא בשתוף מקסימלי ברכוש, ים קופה משתפת, ובביק רת קפדנית כל חבר וחבר. אך מיטטר חברתי זה נבל ברוץ עליידי החברים, ונשמר על בקאת נ קיצונית.

לקראת שיחרורם המצבא הורגשה תסיסה יב חברי ההכשרה. לחישות על עזיבות יר מפה לא יזן. ולפתע, לאחר השיחרור צבא, עזבו למעלה מ־30 איש את המשק. עבר זמן רב וגם רוב יתר חברי החכ' יר עזבו את הקיבוץ.

ברור היה לכולם שהסיבה העיקרית לע' זה היתה נעוצה במניעים אנוכיים, ולא ימים אידיאולוגיים. התנהגות חברי ה' יר החתיקים רק נתנה את הדחיפה הרא' נה לעזיבת המוניית.

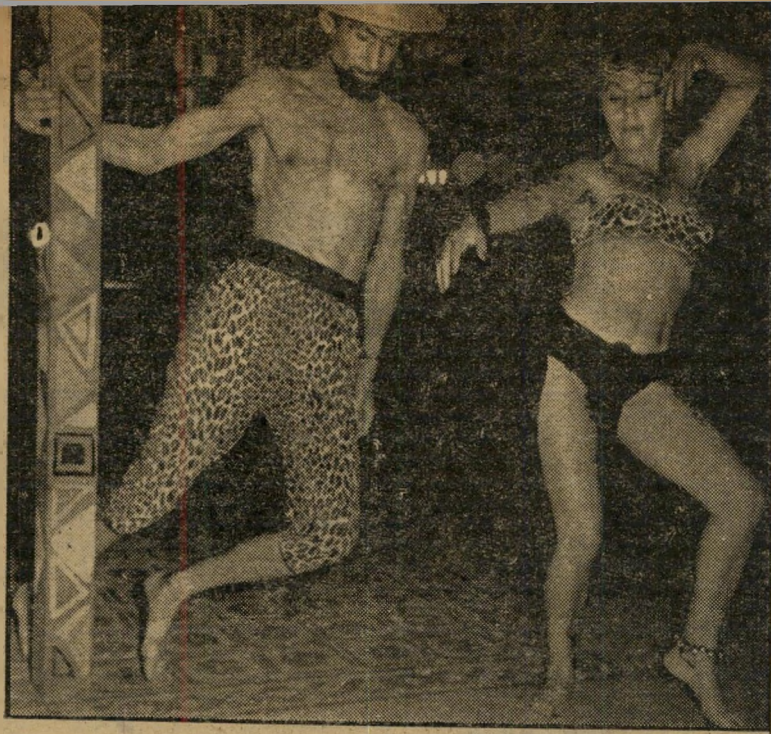
חברה מחודשת. לאחר העזיבה החלו ברים שהסדרו בינתיים בעבודה אר' ית. לבקר אחד את השני ולבלות יחדיו. יר זמן קצר נוצרה חברה עירונית, היור' ת פעולות ומיפגשים חברתיים. נבחרה יר מארגנת שאגה, בין היתר, לשמרי הקשר עם החברים הרחוקים, עקבה רנות אחר מעשיו של ה' חבר וחבר יקום בו נמצא.

שנה לאחר העזיבה אורגן כנס. למיפ' נה באו, להפתעת המארגנים, גם חברי הכשרה לשעבר שנשארו חברי קיבוץ. נס הפך מסורת נאה, והשנה התקיים עם המישיית הרצופה. בכל מיפגש ה' יר למעלה מ־90% מהחברים.

תכונה אחרת המאפיינת הברה עירו' יר זה, הוא הקשר והעזרה ההדדית בין יריה. חברים המתלבטים בבנייה כלשהי, יעים שותמי ימצאו אוזן קשבת ויד זרת בין חבריהם. לא מעטים סודרו יבודה, הודות לחבריהם. רבים שהתלבטו

מוזל ואברהם דנינו הוכחה לחוקרים

אווה ויהודה עינב במועדון המריבה טאבו לאברכים

בבעיות כספיות, קיבלו עזרה מעשית, בצירת הלוואת ללא ריבית וללא ערבויות כלשהן, המגיעות לעיתים לסכום של קרוב ל־3000 לירות.

היתה זו דוגמה נאה שהתאמת ה' רוח החלוצית והרגשת הקולקטיב לתנאים חדשים. כי גם לאחר שהמיסגרת התפוררה, נשאר התוכן הרוחני איתן ומגובש כפי שהיה.

רת מועדון המריבה

עוד לא שכחו גלי בריכת המריבה וכבר מצאו להם החוגים החדשים עבירה מסרה חדשה לתציהם. הפעם היה היעד מועדון הנישא את השם הדתי-אלילי טאבו והשוך, לרוץ מולם של בעלי, בקירבת הישיבה ענייניים, ברח ב רמיחה.

כאשר עלה הצייר התלאביבי יהודה עינב לירושלים, על מנת להקים את המור' עדון טאבו המקומש בנוסח כושי-פרימיטיבי, לא פילל שהדבר יעורר אלא את תשומת ליבם של הסטודנטים והתיירים הפוקדים את הבארים של הבירה.

להפתעתו, התפרסם מ עדונו בחיגים אחרים גלגרי. תחילה, הפך טאבו למקום מישכנם של בני הישיבה האפריקאית ב' בירה — בעיקר אנשי הסגירות החבשית הקרובה.

אולם חיש מהר הופיעו אורחים אחרים, בהילבוש אבי כי לא כהיעור. היו אלה אכרבי ישיבת ענייניים הסמכה, שהחלו להציץ מבעד לפרגד הכניסה, לכסות טפ' חיים ולגלות טפח מעולם הבידור, שהיה עד כה טאבו לגביהם.

דבר זה ערר את זעמו של רב הישיבה הראשי. הוא פנה באחד הערבים למועדון, חדר לאלום ברנע בו ביצע בעל המקום עם אשור מחול אקר באטי סוער. מל פני המבלים המשושעשים, שלא ציפו לתוכנית הבידור היוצאת מן המניין, תבע הרב מן הצייר עינב לעבור עמו בכל חדרי הבית, להוכיח לו ש, אין כאן בחורות בחורים.

עבור זמן מה נוכח הרב שהמקום אינו אלא מ'עודן-לילה תמים ורייל, פנה כלע' מת שבא. אך לא מבלי לאיים על עינב לה' יעשה כמיטב יכולתו לאיזע מאברכי לה' ציץ למישכן הטומאה, לסגור את המועדון, ובניתיים מוסיפת תפילות ישיבת עני' חיים להדהד, כשהן מתערבות בשעות ערב עם קול תופים כשיים וזמר גאו הבוקע משערי מועדון המריבה.

פגשים

כוח התרעה

„בעלי רוצה להרעיל אותי! היא משוגע ומי יודע מה ששם בכוס הטה? קראה מול דנינו (27), בפני הסמל הורון בתח' נת'מסטרת תל'חנן, בקירבת חיפה. „מה שמת בטה, דנינו? חקר הסמל, ב' הביטו בכיס המשקה המאדים, אבל אברהם דנינו רק צחק. „באמת, כלום? אמר, הרים את הכוס ושתה בלגימה אחת את תוכנה. עבור מחצית השעה, לאזר שבני הזוג המפוייסיים שבו לביתם, צנח לפתע הגבר מן ה־42 ארצה. ללא רוח חיים. הרופא שהוזעק קבע כי מת כתוצאה מהרעלה. העתונות לא ראתה במיקרה שום דבר

מיוחד. גם המשטרה סגרה את התיק, קבעה שהיה זה מיקרה התאבדות רגיל. אך ב' בית קטן שבתל'חנן מתמודדת שתי נשים, כשחומה של שינאה תהיית מפרידה בין מול, אלמנתו של אברהם, לבין בתו של המת, זונו בוטבול בת ה־19.

האשמות כבדות. שינאה זו פרצה החוצה כאשר המפכ"ל יוסף נחמיאס, קי' כל לפני הדין ימים מיכתב שהכיל תביעה לחקור בנסיבות מיתו של דנינו. במיכתב, החתום עליידי יצחק בוטבול מאילת, בעלה של זונו ואב לשני ילדים, הואשם סמל תחנת משטרת תל'חנן כאחראי למית חותנו. ברור היה שסמל התחנה לא התיהם ברי צניות לטענותיה של מול דנינו, שהופיעה לא פעם בפני שוטרי הסביבה, כשטענות מוענות על איומיו של בעלה אברהם ב' יפה. אברהם דנינו, שגורש מאילת, לדברי אלמנתו, לאחר שתינה אהבים עם בתו של אחד האזרחים המכובדים ביותר של העיר וניסה לפתות שתי יערות צעירות, לא שמר על יחסים תקינים עם אשתו.

ביום מותו, יום ששי בשבוע, רבו בני הזוג כרגיל. על אף שמול הציעה את השולחן והכינה מזון מיוחד, סירב אברהם לאכול, יצא לקנות לחם שחור וזיתים כדי לא לאכול מידה.

אף-על-פי-כן, הציע לה, כעבור שעה קלה, לשחות כוס טה שהכין עבורה. טוענת מול: „לא ידעתי מה בלב שלי, אבל חשבתי לא בסדר, הוא פיתאום טוב. אמרתי לא רוצה טה, למה אני מניקה תינוק ושותה רק חלב. הוא התרגז וצעק, אז אמרתי טוב. הוא נתן לי את הכוס ויצא.

„החבאתי את הכוס מתחת לשולחן ו' לקחתי כוס אחרת. אחר חצי שעה הוא ניקנס ואמר: „למה, לא שתיתי? אמרתי: „בהי ששתיתי, הוא קילל אותי ויצא. אז רצתי למשטרה עם הכוס והם קראו גם לו. „הסיפור בפיהל בתה זונו שונה. „מול, אמי החורגה, עשתה לי צרות הרבה. גם לאבא. הייתי קטנה ולא הבנתי, רק אחר כך אמרו לי שהיא רוצה לעזוב את אבא שלי, ולקחת את הבחור שלי.

„מול עשתה לי צרות מפני שהלכתי עם הבחור שהיא כיום בעלי. אחרי הרבה צרות, הסכים הרב לתת לנו חופה, למה שגרתי אצל הבחור שלי בחדר, למה שלא יכולתי לחיות אתה.

עכשיו רצתה לגנוב את הכל מהבית ו' כבר גנבה את הראדיו. היא רצתה להפטר ממנו בזמן ועכשיו נפטרה. אם ידעה שיש רעל בכוס — למה נתנה לו לשחות? אני חושבת שהיא רצתה שהמשטרה תתפוש את הרעל ותשים את אבא בבית-הסוהר, אבל כשראתה שהיא שותה לא הפריעה לו. בטח חשבה — שימות ודי.

בינתיים מסיפה המשטרה להקור בהא' שמות יצחק בוטביל, בקשר לתלומות מותו הטראגי של אברהם דנינו. אך ניסה אברהם לרצוח את אשתו — מדוע שתה את כוס החרסלה בעודו צחק? ואם לא יים את הרעל בטה — מי מזג את הסס לכוס? דבר אזה ברור: חיקו הסגור של אברהם דנינו רחוק מלהיות סוף פסוק. יש להניח שחקירה מעמיקה קצת יותר תעלה לאר' היום עובדות חדשות, שיבקצו סיפית אם דנינו איבד את עצמו לדעת או לא

שתי מיכליות ענק, שלוש אוניות ניסיעים מפ ארות, א ניית מלחמה יחנת. סירת משמר' חופים קפריסאית סטו השבוע ממסל. לן והצ' דינו לארבעה כלי שיט ישראליים זעירים.

היו אלה ארבע המפרשיות: שוקה, קיסריה, צופית וימית, שיצאו, כמו בשנים עברו, לי הפלגה לקפריסין בלחיית ספינת הדייג נווה ים. בכל התפלגות הקודמת נעצרו הסירות הישראליות עליידי סירות המשמר הברי' טיות, שחיפשו מבריחי נשק יחיים. הפעם נעצרה ספינת הדייג עליידי סירת המשמר הקפריסאית קרינייה קאטל.

השיגעון הכחול. ספורט סירות-הי' מיפרשים זקוק למשוגעים לדבר. מי שכבר משתגע, אינו נפטר בנקל משיגעונו. כך אירע גם למשתתפי הפלגה, בה התיצבו, בין היתר, ותיקי הפלוגה הימית של הפועל תל-אביב, שעזבו את הספרט לפני שנים רבות, עלו להתיישבות בנחל-עוז או הש' תקעו בתל-אביב, הקימו משכנת — אך אינם יכולים שלא לצאת מפעם לפעם אל הים הפתוח בסירת מיפרש.

בעלי השיגעון הכחול עשו את המוטל עליהם. ההפלגה אל האי עברה בשקט. 48 שעות אחרי צאתם מחיפה הגיעו השייטים לפאמוסטטה, ערכו סיור של שלו-שה ימים באי. סיור זה היה דומה בכל פרטיו לטיול רגיל של תנועת-נוער בארץ: בסנדלים ובתרמילי-גב, שורה ארוכה ורע' שנת של צועדים, כירות על מדורות-בשדה. הנערים, בוגרי קורס מפקדי-סירות ומד' ריכהים, עברו את קפריסין לאורכה ול' רוחבה, התפעלו ממיבצר סנט הילריון, שמעו הרצאה מאלפת על קפריסין מפי שג' ריר ישראל זאב לפין ועוזרו נהם אשכ'ל, ועשו בדרך כלל, חיים.

החורה ארצה לא היתה כל כך פשיטה. אך יצאו הסירות מנמל פאמוסטטה, נתקלו בסערה קלה. אוניית-משא לא היתה מתח' שבת בזה, אך הסירות הקלות שהועפו מי' גל אל גל נחלצו לחזור אל הוף המיבטופי. אין זו בושלה להקיא כתיצאה ממחלתיים, כששטים על סיפון כלי-שיט קטן. אך אחד העתונאים שנתלחה בקבוצה העל סיפון של נוהיים ושוכחה, כפי השתתפים, לכי' נוי „משלחת הקניות“, טען גלוי כי ותי הפעם הראשונה שהוא מבין מדוע נוהגים לנשק את אדמת המולדת כשדורכים עליה, לאחר ההפלגה.

תאונות

שומר הפתאים

„לברוח, לברוח, הקיר נופל!“ צעקות וצריחות בקעו השבוע מפיותיהם של הפוע' לים שעבדו בבניין המלון ההולך ומוקם ב' רחוב בן-יהודה פינת גורדון בתל-אביב. היתה זו חומה של חפירה, בעומק של כ־10 מטרים, שנתמכה עליידי שרשרת עמודי-מלט. טרק טור, שעבד בתחתית הבור, ומחפר ענק שעבד בשפתו הספיקו להמלט לפני ששר' שרת העמדים התמטטה, ואחריה נשפכו פנימה, בזעף ובקול עמום, טונות של עפר. הפועלים והמהנדס שנמצאו בתחתית ה' בור ואשר ניסו ברגעים האחרונים לפני ההתמוטטות לתקן את הסדקים שהחלו להיבקע בעמודי הבטון, הצליחו להמלט אף הם. רק המול העיור הציל אותם מקבורה בעודם בחיים, מתחת למפולת. מולם הטיב התגלה הפעם בדמותו של פור על הבניין ומנהל העבודה החתיק, מיכאל יורגאו. התנהגותו זיכתה אותו בה' הבות הפועלים. אחד מהם אף חיבקו ונישק לו באמרו: „אני לא אשכח אותך כל החיים, הצלת לי את האשה והילדים.“ כולם הקיטו את מנהל העבודה, בירכוהו ולחצו את ידי בהתרגשות.

סיפור יורגאו הנרגש לכתב „הי עולם הזה“, דקות ספורות לאחר התאונה:

35 שנה אני בארץ ו־35 שנה עובד כי פועל בניין וכמנהל עבודה. אחרי כליכך הרבה זמן אני כבר יודע להבחין מתי שבונים בנין כמו שצריך ומתי שהבנייה שווה לת' — מרגע שהתלתי לעבוד פה, לפני שמונה חודשים, אמרתי לבעל ה' בניין שהוא בונה פה על סמך הפיתגם שומר פתאים השם. הוא ענה לי שלא אדחוף את האף לעניינים לא שלי.

התקבלתי אצלו לעבדה כקבלן-מישנה ר' כמנהל עבודה. ראיתי מיד שחטרים תמי' כות, לפי התכנית המקורית. אמרתי להם את זה, הזהרתי שיקרה פה אסון, אבל הם לא שמעו לי. לכן במשך כל זמן עבודתי (הסתך בעמוד 18)